

Elke dag kan het kerstmis zijn

Komedie in drie bedrijven

door

WOLF ENGEL

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ELKE DAG KAN HET KERSTMIS ZIJN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **WOLF ENGEL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Irene Westervoort van der Laan - 80 jaar
Karel - haar zoon, 58 jaar
Sabena - zijn vrouw, 54 jaar
Bernard, (Benny) - zoon van Irene Westervoort, 56 jaar
Isabel - zijn vrouw, 57 jaar
Fons - zoon van Irene Westervoort, 52 jaar
Marianne - zijn vrouw, 50 jaar
Jolanda - 45 jaar, de dochter van Irene Westervoort
Berta - huishoudster, 60 jaar
zes (etalage) poppen

Eerste bedrijf: Kerstmis 's middags
Tweede bedrijf, eerste scène: prachtige dag in mei in de middag
Tweede bedrijf, tweede scène: de volgende dag in de middag
Derde bedrijf, eerste scène: Een warme zomermiddag in augustus
Derde bedrijf, tweede scène: De volgende dag in de middag

DECOR:

Alle bedrijven spelen zich af in de eetsalon van Irene Westervoort. Achter twee ramen die uitzicht bieden op een tuin in de lente en later in de zomer. De overgordijnen kunnen open en dicht. Rechtsachter een trap naar de slaapvertrekken. Links midden een deur naar gang en voordeur en keuken. Linksachter een kerstboom gedeeltelijk versierd. Een trapje ernaast. Eronder of ervoor een tafeltje met zeven kartonnen dozen verpakt in cadeaupapier van verschillend formaat. Verder enkele dozen met kerstversiersels op de grond. Links naast de deur een kast met eetgerei. Midden toneel een grote eettafel met acht stoelen, glazen, sterke drank. Rechts voor een open haard met nepvuur. Rechtsachter een piano met krukje. Voor de haard enkele fauteuils met salontafeltje. Verder schilderijen aan de wand, kandelaars met kaarsen hier en daar, twee schemerlampen naast de fauteuils.

EERSTE BEDRIJF

Jolanda is bezig de kerstboom te versieren. Berta zet wat op tafel voor de namiddagthee. Later worden kaarsen aangestoken.

JOLANDA: 't Begint er al aardig op te lijken, vind je niet?

BERTA: Juffrouw Jolanda, elk jaar lukt het u weer prachtig, moet ik zeggen. Geen kerst zonder kerstboom. 't Is wel zo gezellig.

JOLANDA: Met die donkere dagen heeft een mens dat wel nodig, zo'n kerstboom met veel licht.

BERTA: De laatste tijd hebben we niets dan regen en kou. Daar word je maar wat sikkeneurig van, zeg nou zelf. Een beetje licht en warmte, dat fleurt op.

JOLANDA: Ja, dat heeft een mens echt nodig.

BERTA: Anders word je gewoon tureluurs. Over tureluurs gesproken, hoe gaat het met uw moeder?

JOLANDA: Ik heb haar slaappillen gegeven. Ze heeft een goede nacht gehad.

BERTA: Die arme vrouw. Wat heb ik toch met haar te doen. Hopenlijk voelt ze zich wat beter nu ze haar familie moet ontvangen. Dat alsmaar treuren over de dood van haar man, 't is om er zelf sikkeneurig van te worden. Ze zegt dat hij maar niet kan wennen aan het hiernamaals.

JOLANDA: De dood van vader heeft haar erg aangegrepen. Maar ze was altijd al neerslachtig.

BERTA: Is het een wonder? Uw broers laten zich ook niet al te vaak zien. Elk mens houdt toch van een beetje gezelschap, zeg nou zelf.

JOLANDA: Mijn broers hebben het erg druk.

BERTA: Als je wilt kun je altijd je moeder een plezier doen, al heb je het nog zo druk. Als ze u niet had gehad, dan lag ze zeker al onder de grond in haar graf te woelen.

JOLANDA: Ik doe mijn best mijn moeder een beetje te helpen.

BERTA: Ik zeg maar zo, alleen door de wereld kuieren heeft ook zijn voordelen, daar kan ik over meepraten. Mijn man bijvoorbeeld om eens wat te noemen, Schele Joop noemden ze hem, omdat hij zo scheel was dat hij met twee mensen tegelijk kon praten. Telkens als Schele Joop,-de duivel hebbe zijn ziel,- dronken thuiskwam, was het bonje. Sloeg eerst het meubilair in elkaar en probeerde daarna mij met een broodmes te steken, zo zat was ie. Gelukkig keek ie zo scheel dat hij er faliekant naast stak. Maar toen ging het mis. Hij viel om en stak het mes zo maar tussen zijn eigen ribben. Daar lag ie. Pats boem dood! Het hiernamaals hebbe zijn ziel! Maar dan toch het hiernamaals aan de onderkant, als u begrijpt wat ik bedoel.

JOLANDA: Jij hebt heel wat meegemaakt, zo te horen.

BERTA: Wat heet, maar aan het alleen zijn ben ik nu gewend en ik wil niet meer anders. Als je er niet aan kunt wennen dan kun je jezelf wel opzouten.

JOLANDA: Dat weet ik. Vaak staat moeder in de nacht op en dan dwaalt ze door het huis als een spook.

BERTA: Ja, ik heb haar gezien en horen roepen van Egon, Egon, help me toch! Wees toch barmhartig!

JOLANDA: Gelukkig kon ik haar kalmeren.

BERTA: Laatst nog zei ik tegen mevrouw, mevrouw Westervoort, zei ik, zo kunt u toch niet doorgaan met al dat gejammer en gehuil over het verlies van uw man. U moet weer eens positief gaan denken. Gewoon beginnen met de dingen in een ander licht te zien, als u begrijpt wat ik bedoel. In het leven zijn er altijd twee kanten; een bovenkant en een onderkant en dat terwijl er toch nog altijd zoveel moois is aan de andere kant.

JOLANDA: Gelukkig dat zij altijd tegen Kerstmis wat opfleurt.

BERTA: Haar zoons terug te zien, doet haar blijkbaar goed en onder ons gezegd, is dat voor mij een raadsel, zoals zij zich tegenover haar gedragen.

JOLANDA: Ze houdt ervan anderen een plezier te doen met een verrassing op Kerstmis. Dat is wat haar zo goed doet.

BERTA: Dan heeft ze tenminste nog een beetje vreugde in haar leven. Gelukkig komt ze er dan weer een beetje bovenop. *(bel)*

JOLANDA: Dat zullen de eersten zijn. Doe maar gauw open.

BERTA: Ik blijf dan meteen in de keuken om voor de rest te zorgen. *(af. Na enkele ogenblikken komen Karel en Sabena binnen. Karel zit vol flauwe grappen waarover hij dan uitbundig moet lachen, terwijl hij zich in de handen wrijft of iemand op de schouder slaat. Zijn vrouw Sabena is een praktisch realistisch type, dat haar man probeert in toom te houden. Karel heeft een pakje onder zijn arm)*

KAREL: Hallo, hallo, dag Jolandaatje, zijn wij de eersten?

JOLANDA: Dag, Karel, dag, Sabena, ja, jullie zijn de eersten.

SABENA: Dag, Jolanda, fijn je weer eens te zien.

KAREL: Ik zei nog tegen Sabena, een goede gast komt steeds te vroeg, ha, ha, ha. Ken je die van die vent die van de bovenste plank in het zwembad afdook terwijl er geen water in zat? Nou, die kwam ook te vroeg! ha,ha,ha 't is toch om je rot te lachen, waar zit moeder, waar zit dat mens?

SABENA: Ja, het is lang geleden dat we elkaar gezien hebben.

KAREL: 't is anders wel een goeie, vind je niet. Zo was er eens een vrouw...

SABENA: Karel! Niet die alsjeblieft!

JOLANDA: Moeder rust nog wat uit. Ze heeft een slechte nacht gehad. Maar nu het kerst is en zij jullie weer kan zien, zal het haar beslist weer beter gaan. Als de hele familie weer bij elkaar is, voelt ze zich altijd goed. Ze heeft het toch zo te pakken in de laatste tijd.

SABENA: Ik heb met je te doen. Dat je dat allemaal nog kunt opbrengen.

KAREL: Elk huisje heeft zijn kruisje. Net als die vrouw die van de tandarts een nieuw gebit kreeg, ken je die? Nee? Nou, er was eens een vrouw.

JOLANDA: Ja, die ken ik. Verleden jaar heb je die nog verteld.

KAREL: Ja ik kan me dat nog herinneren. Je moest er toen nog zo om lachen, dat je naar de wc rende.

JOLANDA: Dat was niet die.

KAREL: Ach, wat doet het er toe. Ik heb een kleine verrassing voor je. Eigenlijk is het voor ons allemaal. *(maakt het pakje open, het is een engel met een trompet aan de mond)* Hier, voor de kerstboom. De engel blaast op de trompet en roept dan vrede, vrede! Die moet boven in de top. Ik zal het je laten horen. *(zet een kleine cassette-recorder aan, men hoort een trompet, vier maal roept de engel "vrede" en dan weer trompetgeschal)* Hier, aan dit stokje kun je hem vastbinden. Hoe vind je dat? Is dat niet geweldig? Vooral in deze tijd. Daar word je toch stil van?

SABENA: Is het niet enig? Ik zag hem het eerste in de winkel liggen. Zoiets hoor je niet vaak vanuit een kerstboom.

KAREL: Wat jij zag liggen, was helemaal niet die engel. Die kon helemaal niets. En bovendien vond je deze te duur.

SABENA: Nou word ik toch niet goed. Jij kunt wel de boel verdraaien, moet ik zeggen. Jij was het die hem veel te duur vond. Alleen toen de verkoper zei dat er tien jaar garantie opzat en dat de engel volkomen brandveilig was, ging je ermee accoord.

KAREL: Over die engel heb ik het helemaal niet! Die had geen cassette-bandje. Die wapperde alleen maar met de vleugels!

SABENA: Natuurlijk, jij zal geen gelijk krijgen. Meneer moet altijd weer zijn eigenwaarde opkrikken anders blijft er niets meer van hem over. Zal ik je eens wat zeggen? Jij zag helemaal geen engel. Het enige wat jij zag, waren de benen van een verkoopster in minirok.

KAREL: Als ik de benen van jou zie, is dat geen wonder.

SABENA: Nou word je toch echt grof. Je hebt dat wel nodig denk ik als je je beste tijd hebt gehad. Dan krijgen mannen het gevoel heel wat te moeten missen.

KAREL: Daar heb je gelijk in. We missen heel wat als de aftakeling bij

de vrouw eenmaal begint.

SABENA: Gemene rotzak! Om jou een beetje te stimuleren, moet ik bergen verzetten.

JOLANDA: Maken jullie nu toch geen ruzie. Ik heb wat dun ijzerdraad en een tangetje bij de kerstboom liggen zodat we hem meteen vast kunnen maken. Ik was toch al bezig met de kerstboom, hij is nog niet af. Als je op dat trapje gaat staan, kom je er wel bij.

SABENA: Hij kan ook soms zo rot doen. Het is zo gemeen om dat te zeggen, terwijl ik het toch niet kan helpen. *(werkt zich in een huilbui)* Ik kan het toch niet helpen, zeg nou zelf, met al die hormonen, de mannen moesten eens weten wat we allemaal moeten doormaken.

KAREL: *(sussend)* Dat weet ik toch, dat weet ik toch. Hou nou op met dat gehuil. Je grimace gaat helemaal naar de bliksem. Moeder zal denken van o, die hebben weer eens ruzie gehad.

SABENA: Moeder! Altijd weer moeder! Moeder dit, moeder dat, o wat haat ik dat mens. Een inrichting voor haar was veel beter geweest.

KAREL: Natuurlijk, je hebt gelijk, maar ze wil het huis niet uit. Zo zie je maar weer. Ieder stekkie heeft zijn plekkie, ha.ha.ha. *(is bezig met de engel)*

JOLANDA: Op haar leeftijd wil niemand nog het huis uit.

SABENA: Ze is knetter, ja totaal knettergek, dat is ze.

KAREL: Ik kan een eind met je meevoelen, maar ik vind dat je je wat éézijdig opstelt.

SABENA: Ze doet niets anders dan voortdurend de aandacht vragen. Over het verlies van haar man zo'n heisa te maken, dat is toch niet normaal?

JOLANDA: Maken jullie nou niet weer ruzie. Als jullie er zijn dan leeft ze weer helemaal op. En ze houdt ervan om jullie geschenken te geven.

KAREL: Je bedoelt die lege dozen die daar liggen?

JOLANDA: Laat haar toch in de waan. Als het haar gelukkig maakt.

SABENA: Knettergek, dat is ze. *(bel)*

KAREL: Net als die vent, die op de markt met een stel kartonnen dozen de benen nam. Ken je die? Nou, die ging zo. Er was eens een vent...

JOLANDA: Met een stel kartonnen dozen. Die hebben we al eens gehoord. Die was stomdronken.

KAREL: Verroest, je kent hem al. Ik wist niet dat ik die al had verteld, ha, ha, ha. Dat was anders een goeie, een hele goeie, ha, ha, ha. *(Bernard en Isabel komen binnen. Bernard, (Bennie) is 56 jaar, verlegen met weinig initiatief. Isabel, 57, sterk dominerend)*

ISABEL: Dag, Kaaarel, jongen, hoe is het ermee?

KAREL: Dag, Isabel, prima, prima. Je bent nog even mooi als altijd.

ISABEL: Gekkerd, hallo, Sabena, is me dat een tijd geleden.

SABENA: Goed dat er nog zoiets bestaat als Kerstmis. Dag Isabel.

BENNIE: Hallo, Jolanda!

JOLANDA: Dag, Bennie, dag, Isabel!

ISABEL: Jolanda. lieve, bijna was ik je vergeten. Hoe staat het leven?

JOLANDA: Ik mag niet klagen.

BENNIE: En Karel, alles goed? En Sabena, ook alles goed?

SABENA: Het kan beter. Je moet je aanpassen.

KAREL: Dat zou ik ook zeggen. *(tegen Bennie)* Ken je die mop van die blauwe Siamese tweeling?

SABENA: Nou niet weer die, Karel. Die is te schunnig. Jongens, wie moeten er nog komen?

JOLANDA: Fons en Marianne natuurlijk. Ze hadden al hier moeten zijn. *(bel)* Dat zullen ze zijn.

SABENA: Een goede reis gehad, Bennie?

BENNIE: Het was nogal druk op de weg. Ik had met de trein gewild, maar Isabel stond erop om met de auto te gaan.

ISABEL: Onze wagen is toch een stukje status. En die moet je laten zien anders ben je tegenwoordig nergens.

KAREL: Groot gelijk. Laat maar zien wat je hebt!

SABENA: *(tegen Isabel)* Karel bedoelt het netjes, hè Karel? *(Fons en Marianne komen binnen. Hij is 52 jaar en niet erg snugger. Marianne is nog dommer)*

MARIANNE: Als ik het niet had gedacht. Iedereen is er zeker al. Fons was totaal vergeten dat we hier naartoe moesten. Ik zei nog, Fons, vergeet het nou niet, dag, allemaal, daar zijn we dan!

FONS: Ja, daar zijn we dan. We zijn toch nog op tijd hoop ik of hebben we de ceremonie gemist? Dag, luitjes. Ik zeg niet iedereen apart goeden dag.

SABENA: Ja, daar zijn jullie dan!

ISABEL: Inderdaad, daar zijn jullie dan.

KAREL: Hoe gaat het, Fons? Loopt het een beetje?

FONS: Ja, het gaat best. Als we maar gezond blijven. Waar is moeder?

JOLANDA: Moeder rust nog wat uit. Ze heeft weinig geslapen vannacht.

SABENA: Ze moet toch zo langzamerhand wel komen, zou ik zeggen.

MARIANNE: Nou zie je wel, ik zei nog tegen Fons, we komen best nog op tijd.

FONS: Als we maar gezond blijven.

MARIANNE: *(tegen Jolanda)* Moeder laat ons zeker expres wat wachten, dacht ik zo.

ISABEL: Zo zo, dacht jij dat zo.

SABENA: Ze wil ons toch zo graag zien.

BENNIE: Geduld is een schone zaak. Moeder stelt ons wel op de proef.

KAREL: We staan te popelen om met haar het kerstfeest te vieren.
(*tegen Fons*) Ken je die van die man die op oudejaarsavond zijn gebit verloor?

FONS: Nooit van gehoord.

ISABEL: Karel, die mop snapt Fons nooit.

FONS: Als we maar gezond zijn.

KAREL: Natuurlijk snapt Fons die. Waarom zou Fons die niet snappen?
Verdorie nog aan toe, drankjes, waar zijn de drankjes?

JOLANDA: In de kast en op tafel staan de glazen. (*Berta op met hapjes*)

KAREL: Nou, dan pakken we er toch eentje, wat jij, Bennie.

BENNIE: Mijn keel is kurkdroog. Moeder komt zeker nog lang niet.

ISABEL: (*tot Sabena*) Ik dacht, voor mijn schoonmoeder trek ik iets eenvoudigs aan. Dat mens is toch stekeblind. Jongens, die zalm is verrukkelijk!

SABENA: Karel gelooft dat ze heel goed ziet, ze doet alleen maar alsof.

BENNIE: Niet teveel, Karel. Ik moet nog rijden. Ik zei nog tegen Isabel, we nemen de trein. Proost! Weet je wat ze zei? Aan mijn hoela, zei ze. Weet je wat dat betekent als ze aan mijn hoela zegt?

FONS: Eindelijk wat te drinken. Als we maar gezond zijn! Jongens. daar kikker je van op, proost.

KAREL: Aan haar hoela, zei ze? Aan haar hele hoela? Is dat even schrikken. Dat doet me denken aan die mop met die viagra pil. Ken je die?

SABENA: Karel! Je wordt weer schunnig. Als je wat op hebt dan gaan de hormonen met je aan de haal.

KAREL: Is het een wonder? Nou zitten we bijna een halve middag op die idiote dozen van moeder te wachten.

JOLANDA: Het zijn haar cadeaus aan jullie.

ISABEL: Jongens, dit drankje, dit drankje, hoe heet dit drankje, Karel? 't Is verrukkelijk, gewoon verrukkelijk en als ik zeg verrukkelijk dan bedoel ik...

KAREL: We moeten geduld hebben met moeder.

MARIANNE: Hebben we toch, Kareltje, dat hebben we toch, wat mij betreft mag ze nog, hik, wat wegblijven. 'k Had nooit gedacht dat die jenever zo lekker kon zijn. Fons, waarom heb jij die nooit? Je had toch eens aan je vrouw kunnen denken, wat jij, Sabena?

BENNIE: Wij allemaal, lieve broers en zus, wij allemaal hebben veel geduld met moeder. Heel veel geduld zelfs. Wij hebben maar één ding in ons hoofd: de erfenis.

ISABEL: Bernard!!

MARIANNE: Jongens, geen ruzie maken, proost!

BENNIE: Wat Bernard! Wat Bernard! Iedereen, en als ik zeg iedereen

dan bedoel ik iedereen, zegt Bennie tegen me. Wat heb jij plotseling met Bernard?

ISABEL: Gedraag je! We zitten hier niet op die centen te wachten!

FONS: Als we maar gezond zijn. Proost!

SABENA: 't Is gewoon idioot. Waar zijn we toch mee bezig. Natuurlijk gaat het om de poen, zeggen jullie nou zelf, zeg nou es heel, heel eerlijk..... heel, heel eerlijk, daar is toch niets mis mee als het om de poen gaat, of is er wel iets mis mee als het om de poen gaat. Als er iets mis mee is, moeten jullie het eerlijk zeggen.

MARIANNE: Ik snap hier niets meer van. We maken moeder toch gewoon blij met ons bezoek, blij, blij? Die paling, for- for-midabel, for- for-midabel zeg ik, for- for- pfff!

JOLANDA: Jullie weten heel goed dat moeder er helemaal bovenop komt als ze jullie weer ziet en jullie cadeaus kan geven.

KAREL: We moeten geduld hebben, heel veel geduld.

BENNIE: Moeder moet weten dat we voor haar klaarstaan en alles voor haar over hebben .

SABENA: Heel, heel veel zelfs. Zo'n kerstviering met haar gaat je niet in je kouwe kleren zitten.

KAREL: Hoe lang moeten we zo'n Kerstmis nog meemaken, vraag ik me af. 't Heeft meer van een kermis, je hoeft alleen maar "ssst" weg te laten. Vrolijke kermis, jongens, proost!

JOLANDA: Ik vind dat gemeen van je, Karel. Jullie helpen moeder over haar depressies heen door Kerstmis met haar te vieren.

SABENA: Weet je dat ze een testament heeft laten maken?

MARIANNE: Gelukkig , wat ben ik blij, blij, blij. Niets kan nog misgaan. Proost allemaal, op het testament!

KAREL: Wat ben jij toch een oerstomme gans. Moeten we je dan ook alles uitleggen? Verdomme nog aan toe, weet jij wat dat voor ons kan betekenen. Begrijp je nou helemaal niets meer?

ISABEL: Ik geloof dat ik je begin te snappen, Karel.

BENNIE: Doe nou maar niet alsof jij zo snel van begrip bent.

ISABEL: Nee, daar moeten ze jou voor hebben. Méér van jouw soort en we waren al gestorven van armoe. Dat ik zo'n klungel ooit eens leuk heb kunnen vinden, is mij een raadsel.

BENNIE: Als jij wat op hebt, begin je wartaal uit te slaan. En dan met dat idiote gedrag van je om bij de burens indruk te maken. Laten zien wat voor een waren je hebt. De volgende keer koop ik voor jou een strontkar! Dan kun ie daarmee staan opscheppen!

ISABEL: Wat ben je toch een laag gemeen kereltje. Je begrijpt niets, maar dan ook niets van de wereld. Als je mij niet had gehad, zat je nog altijd met knoopjes te leuren.

KAREL: Ken je die mop van die boer die zijn zoon en zijn vriendin had opgesloten in een strontkar?

SABENA: Karel! Nu is het genoeg. Jouw mopjes over stront stinken de pan uit.

FONS: Als we maar gezond zijn! Cheers! Heb je die nep kaviaar geproefd? Lang niet slecht. Lang, lang niet...wat zei ik ook weer? Slecht, ja, dat was wat ik zei.

KAREL: Er was eens een boer die had een strontkar...

SABENA: Nou zit je me weer te treiteren, hè! Alsof het daarnet niet genoeg was met die benen van mij.

BENNIE: Wat zei hij over jouw benen? Jouw benen zijn voor mij, hoe zal ik het zeggen, een onvoltooide versregel, ja dat is het, een onvoltooide versregel.

ISABEL: Jongens, opgepast, de seksmaniak slaat toe!

SABENA: Lieve broertjes en zusjes. Jullie krijgen geen cent. Een testament betekent dat afgeweken wordt van de wettige regel. Geen cent dus! Karel, nou wil ik een dubbele!

KAREL: O mijn god! We moeten nog liever zijn voor moeder. Dat breng ik niet op.

BENNIE: Alles gaat naar de bliksem toe. Naar de bliksem..se liefdadigheid. We zijn allemaal getikt dat we hier nog zitten.

FONS: Als we maar gezond zijn. We zijn gewoon niet lief, lief, wat zei je ook weer, Bennie? Je wist het zo mooi te brengen, niet liefdadig genoeg voor moeder. Als we heel erg lief, liefdadig zijn dan gaat de liefdadigheid naar ons toe omdat we zo liefdadig zijn.

MARIANNE: Moet je hem horen. Alsof we niet alles doen om mijn schoonmoeder in een goede bui te krijgen. Maar met jullie lukt dat nooit. Jullie zijn een stel egoïstische, ego- egoïstische luchtzakken, ja dat zijn jullie, die mij en Fons straatarm willen maken.

BENNIE: Eén van jullie heeft dat zeker bedacht om alle poen binnen te halen, dat is zo duidelijk als maar wat. Zulke stinkers zijn jullie!

KAREL: Kalm, kalm, Bennie, jij bent ook een rotzak die de boel weet te blazeren.

BENNIE: Moet je horen wie dat zegt. Als iemand de boel zal oplichten dan ben jij het. Jou moeten we nog het meest in de gaten houden!

SABENA: Ik had al gedacht dat we bedonderd zouden worden. 't Zou me verbaasd hebben als het niet zo was. Elk jaar komen we hier en offeren onze kostbare tijd op voor die waanzinnige die dan met pakjes zit te smijten en hier zit ééntje van ons zich rot te lachen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto